

maj 2016

Atlantik 2016

Sv. Helena

1. maj 2016, nedelja

Sv. Helena

Sinoči smo pojedli nekaj malega lobsterja in popili nekaj več vina. Pa danes ni bilo nobenih težav. Do desetih dokončam z delom, kar mi je ostalo od včeraj in potem se počasi odpraviva na obalo. Pravzaprav se odpraviva točno tako hitro, kot vozi water taxi. Za začetek na Jacob's ladder, dvesto metrov visoko stopnišče z natanko 699 stopnicami. Rekord za prehojeno pot od spodaj navzgor je 5 minut in 11 sekund. Če vzameva v zakup merjenje časa po razvojniško (predviden čas pomnoži z dva in vzemi naslednjo večjo mersko enoto), sva ga precej izboljšala, niti približno za pot nisva potrebovala 10 ur in 22 minut. Sicer pa, tudi število stopnic je potrebno pomnožiti z dva, saj vendar ne bova spala na vrhu hriba.

Nedelja je in večina stvari je zaprtih (cerkve nastopajo izven konkurence). Nekako le najdeva odprti kafič, to je pa tudi več ali manj vse. Imajo pa, zanimivo, v tem kafiču pijačo. In ena ni nobena. Družbo nama dela teksačan Dale z Aurore, leto mlajši od Katje je in je najstarejši član (razen skipperja) posadke iz celega sveta, ki se je zbrala v Cape Townu na štirimesečnem tečaju oceanskega jadranja. Ko se po šestih tednih neprekinjene plovbe vrnejo v matično luk, jih čaka le še izpit. Resna zadeva. In kako že tak izpit delamo pri nas?

Ko panično iščeva (in je ne najdeva) odprto oštarijo za kosilo, najdeva Galateo. Jasno, spet novo pivce. Po pivcu pa nazaj na barko na večerjo. Povabljen sva k njim. Vendar, da je zadeva bolj zanimiva, vmes Vesna čofne v vodo. Iz taxija. No ja, vala je res kar nekaj in taksist je zgrešil pristajanje ob Mali, z malo previdnosti bi se pa nesreči lahko čisto lepo izognila. Kakorkoli, vlogo taksista med Malo in Galateo prevzamem jaz in nesreča se ne ponovi. Uf, sem si oddahnil...

gremo ali ne gremo na vrh ...no, pa gremo ..

no, pa smo premagali tudi teh 699 stopnic; malce bolj so trpele roke, upam, da ne bo kake panike

hm, ko prideš na vrh, ti piše, da je WC 699 stopnic nižje dol ?

samo še devet popotnih plovil je ostalo na bojišču

na vrhu kasarna

pogled v dolino z vrha

no, med skalami najdeš tudi pelargonije - trpežne rože, ni kaj !

...in takole na sončku posedajo domačini s pivom ali kako drugo pijačo

2. maj 2016, ponedeljek

Sv. Helena

Ob devetih mi pripeljejo nafto. Točno tako, kot smo se zmenili pred štirimi dnevi. Angleži. S ceno 1,34 evra je pa tudi daleč najdražja v zadnjih nekaj letih, če ne morda kar na celi poti. Je pa sistem odličen. Na čolničku imajo tank in števec ter navadno 12 V pumpo za vodo, kot jih ima vsaka barka kar nekaj. In dvesto litrov mi pretočijo dok rekneš keks. Dvesto litrov je 20 džerikenov. Verjetno ne bi trajbal džerikenov z dingijem, bi se kar odpeljal do Brazilije po nafto, če ne bi bilo tega sistema.

Na sprehod greva. Najprej hočeva rentati avto, pa so vsi oddani, potem se nameniva poklicati taksi, pa je cena obupno visoka in na koncu se iz Jamestowna na ogled slapa odpraviva peš. Saj sva vendar namenjena hoditi, bova pa še dostopno pot prepešačila. Rečeno, storjeno. Dobro uro po cesti in slabo uro po planinski poti in sva tam. In še enkrat toliko, pa sva tudi nazaj. Vmes se nagledava vode kolikor si jo srce zaželi. Pravzaprav še precej več. Te vode namreč nisva hotela gledati. Ta voda pada z neba. In ko tako mokra priracava po zelo lepo urejeni, a spolzki poti do slapa, naju čakata dve presenečenji. Prvo je pozitivno in drugo negativno. Na koncu poti je škatlica s spominsko knjižico, delujočim

kulijem (Angleži!) in planinskim žigom. To je prijetno presenečenje. Manj prijetno je, da ... hmmm ... da ni slapa. A-ja-ja-jaaaah! In tako daleč in tako visoko v hribe sva rintala. Heart Shaped Waterfall sem takoj prekrstil v Heart Shaped Airflow. Kasneje izveva, da je dovolj vode za 90 m visok slap samo pozimi. Da vse ni tako črno, poskrbi za atrakcij željne turiste med potjo postavljena zanimiva tabla. Ogledava si lahko najbolj redko drevo na svetu. Endemično, kako pak. Izumrlo pred davnimi časi, se je z enim primerkom čudežno pojavilo konec prejšnjega stoletja in v začetku tega spet izumrlo. Pa se je pred nekaj leti spet našel en primerek, ki pa ga je človek, varuh narave, takoj razmnožil na 150 primerkov. In tako je žalostna zgodba kar naenkrat spet vesela...

Na večerjo zavijeva h Kitajcu. Tudi posadka Saxon1 je kmalu tam in jemo, pijemo in klepetamo. In na koncu plačamo pošteno ceno. Tako drage večerje nisem jedel že od Ljubljane dalje. Ujamemo zadnji taxi za na barko in dež nas ujame na taxiju. Ni kaj, generator prižgati in lase s fenom posušiti je naš nocojšnji moto!

nekaj rožic na otoku

samo en ptič je endemičen, ostali pa pripeljani...ti rdeči so iz madagaskarja

pričetek poti do slapa: fotografija kar vleče, da čim hitreje stopiš do njega

nevarno: glede na to, da je začelo deževati, je bila pot kar spolzka; hoja po kamnih in travi, blatu, včasih ni bila prijetno varna

je bila pa pot marsikje urejena tudi z mostički; pokrajina pa čisto tropska

endemično drevo

ker je deževalo, mi je kapljalo tudi na objektiv: no tak slap naju je pričakal; nos sva imela do talgrrrrr

celo nekaj njiv sva videla na poti do slapa

3. maj 2016, torek

Sv. Helena

Dežuje tudi zjutraj. VHF poje in plani se spreminjajo. Hribolazenje je predstavljeno nekam v oddaljeno in suho prihodnost. En moker izlet je bil čisto dovolj. Bomo pa delali. No, mislila sva, da bova delala. Internet, ki je še dva dni nazaj delal povsem zadovoljivo, včeraj in danes povsem odpove. Celo jutro se trudim najti en PDF in si ga prenesti na mašino, pa ne uspem. Ni druge, komplek v nahrbtnik, skok na taxi in v hotel na net. Nekaj minut je dovolj, da je vse urejeno. Nameraval sem še malo poklepetati s sosedi, pa nikogar ne najdem. Sam pa tudi ne bom sredi dneva sedel za šankom in pljuckal pivo. Hja, vidi se, da je sidrišče precej bolj prazno, kot pred tednom, ko sva priplula. Vsak dan kdo izpluje. Novih pa skoraj ni. Danes je izplul Papillon, smer Kanari (in ker se je že kar sprijaznil, da jih bo zgrešil, se je oskrbel z gorivom, hrano in pijačo kar za pot do Azorov).

Lep sončen dan kar vabi na roštiljado, pardon, braaiado. Še posebej, ko imava pa tako dobro meso, kupljeno pri mesarju v Laaipleku. 28 dni starani florentinci, некоč ponosni deli free range krave, spečeni na pravovernem roštilju pač nimajo konkurence v angleški hrani, ki vlada po otoških birtijah. Ubogi Napoleon, kako je moral trpeti, ujetnik v svetu fiš'n'čipsa...

poleg perila se mora tudi medvedek posušiti :)

tudi bolnico imajo, menda 48 postelj

en izmed majhnih lokalčkov

rastejo tudi banane, mango...

4. maj 2016, sredo

Sv. Helena

In Napoleon je osrednja tema tudi prve polovice današnjega dne. History on the Wheels in njegov 80 letni lastnik Robert naju skupaj z Galateo fura po otoku. Saj je tip čisto ok, vsi ga hvalijo, ampak... Leta so le naredila svoje in za vsako hišo ve povedati zgodovino (ki vsaj mene ne zanima), ko pa ga pobaram kdaj bo beauty contest za Miss St. Helena (kar pa me vsekakor zelo zanima) tega ne ve. Zato pa ve povedati (in dolgo razlagati zgodbo), da je poročen z bivšo Miss St. Helena. Ne spomni se sicer več ali je to bilo 1955 ali 1957 (vsekakor pred mojim rojstvom), ve pa, da je bila takrat mlada in lepa. Itak pa pri populaciji, kot jo ima otok, konkurenca za ta laskavi naslov ni prehuda. Mi bi temu rekli "miss razreda".

Kakorkoli, sedaj o Napoleonu vem vse. Kdaj je bil pripeljan na otok, koliko časa je bival začasno, preden so mu zgradili rezidenco, in kako je izgledala hiša, kjer je potem živel. Vem tudi kdaj je umrl, kdaj je bil pokopan in kdaj je bil pripeljan v Francijo. In vem tudi zakaj je umrl. Pri enainpetdesetih letih po vsega nekaj letih življenja na tem otoku je umrl zaradi trebušnega raka. Hja, logična posledica dejstva, da so Francoza silili jesti angleško hrano. Čas preživetja se šteje v tednih, največ mesecih (pri bolj trdoživih). In Napoleon je bil res kerlc in korenina, preživel je nekaj let, vsak dan v smrtnem strahu, kaj bo dobil servirano na krožniku.

Potem si ogledamo nesojeno letališče. Od daleč in v lepem vremenu izgleda čisto kul. Le veter ne deli našega mnenja. Ma, bodo že kaj stuhtali.

Zato pa je pokrajina na nekaterih delih povsem odštekana. Čudovita! Pa naj si bo to kredna kamnina po zgledu Brice kanjona v Utahu ali pa neskončna področja poraščena s flagsom (ali tako nekako), ki jih za ovinkom v trenutku zamenja alpska visokogorska pokrajina s pašniki in kravami. Le, da te niso vijolične kot v Alpah (če gre verjeti reklamam na televiziji). Ko smo ravno pri živalskem svetu. Pred guvernerjevo rezidenco počiva Jonathan, najstarejša želva na svetu (pripeljana z atola Alhambra, dela Sejšelov). Spet "naj" - vidi se, da smo v anglosaški deželi. No, ne glede na vse, otok je lep in vsekakor vreden ogleda. Sva si pa z Vesno edina, da bi si ga bolj temeljito in bolj na široko ogledala, če bi dobila rentiča. Le tega ne bi vedela, da ona hiša na horizontu z rdečo streho poleg modre garaže in za zelenim grmom pripada Johnu od leta 1978, ko jo je kupil od Gorgeja, ki jo je leta 1975 podedoval po materi Mary in se 1976 poročil z Ginger in se preselil k njej. Pa me to res zanima?

prva ogledana hiša kjer je živel Napoleon

edino del tepiha in skodelica je ostalo še od Napoleonovih stvari, ostalo je odpeljano v Francijo

Napoleonova grobnica brez Napoleona

še ena Napoleonova hiša z izredno lepo urejenim vrtom

pogled na letališče, ki bo aktivno ??

endemični ptič....

celo golf igrišče imajo

iz flagsov so včasih delali tkanino, dodajali so k bombažu

5. maj 2016, četrtek

Sv. Helena

Ker smo bili z Napoleonom zadnja dva dni, naj bomo še danes, na 190 obletnico njegove smrti. Slava mu! In v njegovo čast smo na Mali priredili braai - na našo popolno žalost iz lokalnega mesa. Včeraj še pasočja se krava, danes še res ni za jesti (Južnoafričani že vedo, zakaj prodajajo 28 dni starano meso). Tudi klobasice iz pujske in čevapčiči iz istega vira niso nič boljši kot hrana s katero so reveža Napoleona na silo futrali.

To je bilo zvečer. Za preko dneva je bil plan razdelan do potankosti že včeraj. Plan, ki se ga nekako ni bilo moč udejanjiti v popolnosti. Za začetek nas vodni taksist ne pride iskat ob devetih, ampak šele uro kasneje, potem internet ne dela, kot bi bilo treba in nazadnje na zajtrk čakava nespodobno dolgo. No, ob poldnevu smo le pri Robertu v avtu in se peljemo na popoln planinski izlet.

Pot na Diana's Peak, najvišji vrh otoka, je čudovita. Ne pomnim kdaj sem nazadnje hodil po tako lepi pokrajini. Gorska steza bolj spominja na, z urejeno travo, tlakovano cesto, ki se od časa do časa zoži na stopnišče in vijuga med neobičajno pokrajino samega flagsa. Zadnji del pred vrhom je kot pot z Malega Triglava na sam Triglav, le da desno in levo ni vidnega prepada, ampak s flagsom poraščen previs. Optično in psihološko povsem drugače, bi pa zdrs imel podobne posledice. Ne glede na vse, na vsakem izmed treh vrhov uživamo v razgledu, ki nese preko celega otoka. In nekateri fotkajo do onemoglosti...

Popoldan v Jamestownu še na internet. Nekam, kamor ne zahajajo ostali. Končno spet WiFi spot, ki dela odlično. V pol ure narediva vse tisto, kar dopoldan ni bilo niti za pomisliti. In potem na (res zaslužno) pивce. Večer, kot že omenjeno, preživiva z Galateo na barbekjuju na Mali. Ob mesu in petlitrskem kartonu Black Tie Shiraza, ki ga vestno pretakam v na novo odkrit karaf na Mali, liter po liter. Mnogokrat.

kar nekaj časa je bila pot v tem stilu: kot bi hodil po arboretumu

vsi hribi naokoli poraščeni

marsikje so bile urejene stopnice

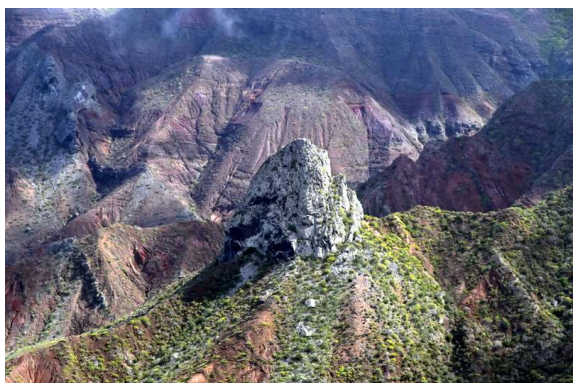
res lep pogled na hrbičke in doline

glede na to, da sva večino časa na 0nm, je ta osvojena višina kar o.k.

en konec otoka pa je neporaščen, vendar so barve enkratne

otok je vulkanski

pogled na kontraste, v ozadju morje

6. maj 2016, petek

Sv. Helena

Če sva včeraj odkrila dober hot spot, ga danes obiščeva ponovno. Tokrat z dvema mašincama. Spet vse deluje odlično in spet veliko narediva. V hotelu, kamor zahajajo vsi in se vsi po vrsti repenčijo nad počasnostjo, ne morem delati skoraj nič. Tudi, če me hitrost ne bi motila. Večino portov je zaprtih. Na javnem WiFi hot spotu! Ko jih pobaram, seveda o tem ne vedo nič, nihče ni za nič odgovoren. Ampak. Kar naj tako ostane, kar naj se vsi gužvajo na enem nedelujočem linku, midva bova raje hodila drugam.

Soglasna sva, da sva se s Helenco dodobra spoznala in da je čas, da se premakneva kam drugam. In greva na immigration. Zadeva je rešena v trenutku. To je pa tudi vse. Cariniki in luški veljaki so na usposabljanju in imajo danes zaprto. Pridejo jutri. Hmm... mogoče pa nimajo časa, ker se pripravljajo na vele prireditve, na Miss St. Helena contest. Ja, danes zvečer je ta silni šov o katerem Robert ni vedel kaj dosti povedati. Takoj sva se pozanimala, kje se kupijo vstopnice. In izvedela. Kje prireditve bo in podrobnosti o vstopnicah. Torej, prireditve bo v šolski avli (saj sem vedel, da je to izbor miss razreda!) in vstopnice so vse že davno nazaj razprodane. No vsaj fotografije vseh pretendentice za ta laskavi naslov (med 16 in 35 leti) sva si lahko ogledala v lokalnem časopisu.

V eni izmed manjših trgovinic spotoma ujameva hobotnico iz Tristana Da Cunha in wahoo iz okolice. Jasno, tako dobre robe ni dati Angležem v roke in Vesna pripravi odlično kosilo, ribo pečeno na maslu v poprovi omaki in z maslenim krompirjem kot prilogo. Brez kečapa, majoneze in čipsa!

Proti Ascensionu

denar, ki se uporablja tako na St. Heleni kot Ascensionu

tudi kovanci so narejeni izključno za ta dva otoka

kraljevi avto za koga le ?

zelo pomembna otoška želva

Atlantik 2016

Atlantik

7. maj 2016, sobota

Sv. Helena - Ascension (1.dan)

Uradnike pošlita kot se spodobi. Internet tudi. Še kruh in česen kupim (ne vem, zakaj niso bile v redu kar zmrznjene bagetke s česnom, garlic bread?) in se počasi odpravim na Malo. Spotoma se pozanimam o rezultatih sinočnje tekme, ki se na otoku odvija vsako drugo leto. Zmagovalka je bila ista, kot že trikrat do sedaj. No, zdaj razumem, zakaj so kandidatke za Miss lahko stare do 35 let. In na šovu je bilo 500 ljudi ali z drugimi besedami 12% celotnega prebivalstva države. Celo sosed iz Belega Konja se je nekako uštilil med gledalce. Le kako mu je to uspelo brez vstopnice? Sigurno ima veze pri misici, fant je mlad in postaven.

In tako Mala ob enih popoldan izpluje na 700 milj dolgo pot proti Ascensionu. Pravi dan sva izbrala. Po več kot tednu dni bolj ali manj brezvetrja, imava danes 5 Bf polkrme in lepo napredujema. No, lepo napredujema, dokler se ne uzrem malo navzgor. A-ja-ja-jaaah! Glavno jadro imava strgano po šivu. Ni druge, zviti ga je potrebno, da se ne naredi še večja škoda. Vsega nekaj milj sva od otoka, na otoku je sailmaker, pa se ne odločiva za povratek. To bi pomenilo, da bi bila na zelo lepem otoku na silo še nekaj dni in posledično se bi mi otok zameril, kot se mi je še vsaka luka, kjer sem moral kaj čakati. Ne, Ascension je relativno blizu in teh 700 milj bova čisto v redu preplula tudi z enim samim jadrom in zašijem ga lahko tudi sam, če tam ne najdem sailmakerja. Bova pa malo počasneje plula in bova dan dlje na morju, big deal.

Kakorkoli, po 50.000 miljah in petih letih pod tropskim soncem je to prva resnejša težava na jadrih (zamenjana UV zaščita bolj spada med vzdrževalna dela kot med popravila). Res so kakovostno narejena! Medtem, ko vsi sojadranci kar po vrsti kupujejo nova jadra, eni na Tajskem, drugi v Južni Afriki in nekateri celo po pošti iz Hong Konga, so (bila) moja, slovenska, pojem kakovosti in vsi so občudovali njihovo trajnost. Bravo Peter Podunavac, bravo Supreme sails!

Zato pa manj bravo (lahko bi bilo kar fuj!) vodovodarju, ki je naštal cev od pumpe do boilerja (to sem bil kar sam, hic!). Po ritualu zvečer prižgeva generator in si ogledava film. Tudi tokrat. Vendar ne celega. Nekje na polovici naju zmoti mokrota pod nogami. A-ja-ja-ja-jaaaaah! Snela se je cev in v bilge sva fasala vso vodo iz tanka (na srečo je bil na pol prazen). In ker barka nima bilga v klasičnem pomenu, je voda pod podnicami po celotni barki in se veselo pretaka. Bilge pumpa ne pomaga, ta je narejena samo za primer potapljanja, ko je v barki vsaj kubični meter vode. In tako nekaj ur poje bor mašina in črpa nekaj sto litrov vode iz vseh možnih in nemožnih prekatov. Kako je odpirati podnice in se pretepati z mastno brozgo na dvometrskih valovih ve samo tisti, ki je to kdaj že izkusil. Na kratko, ni prijetno. Večer je bil tako gasilski in ne filmski.

Še dobro, da nisva izplula v petek! Ja, kdo bi si mislil, koliko ljudi v 21. stoletju še vedno verjame v vraže. Skoraj vsi so prejšnji vikend izpluli šele v soboto in ko sva midva najavila, da bova ta konec tedna, je bil prvi komentar v smislu: "Pa ja ne v petek.". Hmmm... bi se nama lahko v tem primeru zgodilo še kaj hujšega?

endemična novozelandska praprot je zelo razširjena na otoku

divji ali udomačeni zvedavi osliški

v višavah ni manjkalo krav; smo tudi jedli lokalno govedino, samo na žalost ni bilo starano/uležano in temu primerno ni bilo tako mehko...je bilo pa po okusu čutiti, da je res mlado, sveže meso

okoli enega muzeja je bilo ogromen vrt poln lilij

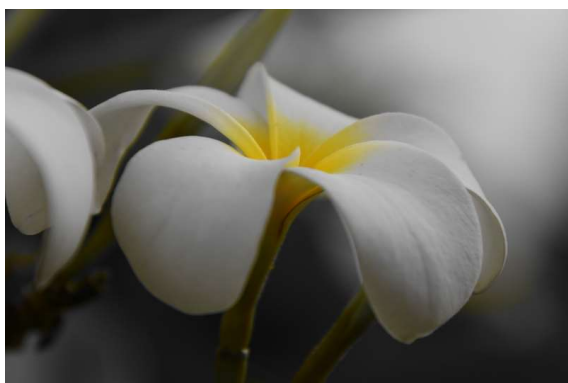
8. maj 2016, nedelja

Sv. Helena - Ascension (2.dan)

Še dolgo v noč poslušava VHF16 iz Sv. Helene, res imajo močan in visoko postavljen oddajnik. Nazadnje jasno in glasno slišim gospo 60 milj stran od otoka, kako s pojočim glasom ponavlja njen refren
stejšn-kolin-senhelina-rejdio-stejšn-kolin-senhelina-rejdio-stejšn-kolin-senhelina-rejdio-dis-is-senhelina-rejdio-dis-is-senhelina-rejdio-dis-is-senhelina-rejdio-du-ju-kopi-ouver. In potem sledi odgovor, da jo kopiraš in da bi ji samo rad povedal, da odhajaš, pa je spet cela zgodba v etru:
stejšn-kolin-senhelina-rejdio-stejšn-kolin-senhelina-rejdio-stejšn-kolin-senhelina-rejdio-dis-is-senhelina-rejdio-dis-is-senhelina-rejdio-dis-is-senhelina-rejdio-kopi-det-dis-is-senhelina-rejdio-dis-is-senhelina-rejdio-dis-is-senhelina-rejdio-stending-on-čenel-sikstin. Hja, vidi se, da teta nima kaj početi in rada govori...

Veter preko dneva ošibi na 4 Bf in če bi imela obe jadri, bi bila to sanjska plovba, tako je pa počasna. No, v prvem dnevu sva vseeno naredila (bolje rečeno, bila sva samodejno prepeljana) standardnih 150 milj, kar je za razmere, ko sva brez glavnega jadra, odlično. Z vsem nad 100 miljami bi bil zadovoljen, da pa se bo Mala potrudila in naju prepeljala 150 milj, si nisem upal včeraj niti pomisliti. In nisem si upal pomisliti, da bova jedla odlično hobotnico sredi morja.

Zato se pa Vesni slabša roka. Tista, operirana, je sedaj v redu, jenja pa čutiti prste na drugi roki. Očitno bo treba še enkrat pod nož. V Braziliji? Ali bo zadeva zdržala do Ljubljane? Bojim se, da ne.

polno cvetočih dreves na otoku

pa še nekaj fotk iz napoleonovih muzejev

večina stvari v muzeju je replika, originali so v Franciji

taka je bila pa St Helena v Napoleonovih časih

9. maj 2016, ponedeljek

Sv. Helena - Ascension (3.dan)

Veter, ki je tako lepo pihal s polkrme se proti jutru začne obračati na čisto krmo. Če se obrne še za deset stopinj, bom moral obrnit tudi Malo. Če je veter čisto od zadaj mi bo zapiralo genovo. Barka namreč na 3 metrskem valu vijuga po valu navzdol in kaj hitro ji kak udarec vala od strani spremeni smer toliko, da veter v takem primeru zamenja uzde. Z glavnim in bremzo je bilo to enostavno. Ko je uzde zamenjal veter, jih je še barka. Z genovo bom pa moral to početi sam. Vendar ne na račun spanja. Raje se bom fural v napačni smeri. Hja, astabilni design z ravnim dnom in fin keelom ni najbolj primeren za oceansko plovbo. Če ne bi imel tako predimenzioniranega avtopilota, bi jo tanko piskal.

Kakorkoli, veter je preko dneva rahlo upadel in s tem tudi povprečna hitrost. Vendar se je lepo vrnil iz krmne v polkrmno smer. Sedaj bi še kako prišlo prav tudi glavno jadro. Ampak, saj se nama vendar nikamor ne mudi. Rolanja je kar nekaj, a se da živeti. Jaz delam na zalogo (dokler traja baterija), Vesna skuha kosilo. In, jasno, sredi kuhanja, ravno ko se najbolj rolamo, zmanjka plina.

Ostali del dneva mine v branju in reševanju križank. In gledanju večernega filma. Vreme je sončno, brez oblaka, temperatura vsak dan višja. Atlantska obala južnega dela Afrike je res nesramno mrzla, Sv. Helena ima idealno klimo, tukaj je pa že kar malček pretoplo. Morje na Ascensionu ima 27 stopinj. Mislim, da sva kalorifer spakirala za daljše obdobje. Spet bodo aktualni ventilatorji...

hiša francoskega guvernerja na St Heleni

10. maj 2016, torek

Sv. Helena - Ascension (4.dan)

Točno opolnoči in točno opoldne se dogajajo srečanja. Ponoči smo pluli z ribiči. Takimi, ki lovijo ribe. In ko lovijo ribe, sledijo jatam. In te bežijo cikcak. Ah, ja ... ni bilo spanja dobri dve uri. Oni levo, jaz desno, oni desno, jaz levo, oni od mene, jaz spat v podpalubje. Ni deset minut, alarm. Oni na mene. Jaz od njih stran. I tako pet, šest puta. Na koncu pametni le odneha. Kot vedno. Pametne so bile nocoj ribe. Ko vidim ribiče vleči mrežo, grem lahko zares spat.

Podnevi je bilo srečanje še bolj zanimivo. Plujeva mimo NPP. V oznaki pomeni srednja črka "plavajoči" (ali pa morda "potopljeni"), ostali dve črki imata standarden pomen. Sigurno so vesoljci. Izkrkali so se sredi morja, da ostanejo neopazni. In so privzeli zase obliko rib. Tole je pa njihova vesoljska ladja. Nevidna za naše oči in naše radarje. Superiorna

tehnologija. Na AIS vidim 33x20 čoveljski objekt, kako se počasi premika s tokom. Niti radar, nit daljnogled na miljo in pol ga ne zaznata. Samo! Zemljani se ne damo. V boj smo poslali najsodobnejše opremljeno tajno oboroženo ekipo, ki jo svetovni javnosti prikrivajo vse vlade sveta. Ampak, vsak razumnik vendar ve, da obstajajo naši vrli borci za svobodo našega planeta, ki se bojujejo proti tako sofisticiranem sovražniku, kot so ribe. In to ne katere koli ribe. Admiral je privzel podobo zlatorumenega tuna, generali wahooja in tako dalje vse do izvidnikov v kostumih letečih rib (sedaj razumem, zakaj jih toliko najdem na palubi, špionirajo me, barabe). Naši tudi delujejo pod krinko. Elijene lovijo kar z mrežami. Privzeli so obliko ribičev. In najsodobnejša vojaška ladja za boj proti največjemu zlu v Galaksiji je zamaskirana v zarjavelo ribiško kablo pod kitajsko zastavo. Ja, to so bili sinočnji ribiči, posebna desantna enota za boj proti Nezemljanom. Zato so tako cikcakali, prav vse vsiljivce so hoteli poloviti. In so jih. Bravo naši! Na Acensionu si bom za večerjo privoščil enega Nezemljana, upam da bo kak general na voljo...

Kakorkoli, verjetno oceanska raziskovalna boja, je ostala počasi za nama. Vetra je danes manj in tudi bolj od zadaj je. Napredovanje proti cilju je zato počasnejše, vendar še vedno lovim ETA v četrtek. Če ne dopoldan, pa popoldan. Iz Ascensiona so nama sporočili, da sva vsekakor dobrodošla in da naju permit že čaka. Administracija pač mora nekaj početi in izdajati (brezplačne) permite, da turisti smejo priti na otok in da tam lahko potrošijo nekaj denarja. Zapletena so pota državnih uradnikov, zapletena.

Longwood vasica je na vrhu hriba - ogromno hiš in prebivalcev na tem koncu St Helene

11. maj 2016, sredo

Sv. Helena - Ascension (5.dan)

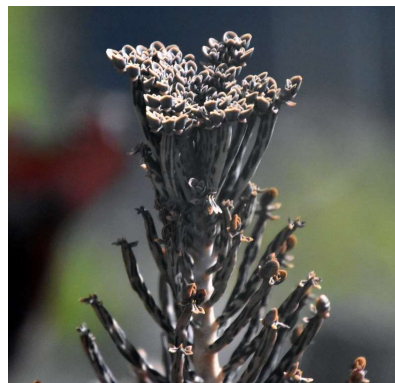
Pasati, kot si jih lahko samo želim. Odkar sva izplula imava ves čas med 15 in 20 vozli vetra, polkrma, vreme je lepo, sončno, toplo. Do sedaj nisva videla še nobene nevihte, ki so tako tipične za pasate. No, nad to pomanjkljivostjo se ne bom pritoževal. Če bi mi Vesna pustila loviti Nezemljane, bi bilo pa že kičasto.

Opoldne plujeva preko gore Grattan, ki se z nekaj kilomske globine dvigne na 70 metrov pod površjem. Še slabih 150 milj imava do Ascensiona. Temu (enako kot velja tudi za Sv. Heleno, Velikonočni otok in še kateri znani otok) Navionics ne priznava obstoja. Enostavno ga na njihovih pomorskih kartah ni. Navionicsove karte uporabljam na mojem chart plotterju. So pa zato vsi ti otoki podrobno in točno vrisani v CM93 kartah. Te so zastonj, za razliko od Navionicsa. Ok, chart plotter ima neprecenljivo prednost pred programčki za navigacijo na računalnikih, ker združuje vse podatke, poleg karte je tu še globina, veter, AIS, radar, hitrost in še kaj. Predvsem izračunane kombinacije le-teh so zelo koristne. In velika večina sojadralcev razmišlja na enak način, se pa najde vedno nekaj pametnih glav.

Ali pa super pametnih glav. Tak je bil na primer Baselčan, ki sva ga srečala v Luderitzu. Gospod mojih let je izplul z Baltika v Brazilijo brez GPS, brez chart plotterja, z napol delujočim in močno prehlajenim računalnikom z naloženim programom OpenCPM - brez naloženih navtičnih kart. V 21. stoletju! Brazilijo je zgrešil in se ustavil na Falklandih (še dobro, da jih je zadel, naslednja postaja na njegovi poti bi bila Antarktika). Potem se je iz Falklandov odpravil v Cape Town in ga, jasno, zgrešil za 500 milj in pristal v Luderitzu. Po treh mesecih plovbe. Na srečo je Cape Town falil v smeri, kjer ima še vedno možnost opravljanja popravnega izpita. Če bi ga falil za 500 milj v drugo smer...

enkratna vožnja po St Heleni med tem zelenjem

neka vrsta zelo trpežnega plevela, ki ne potrebuje verjetno kaj dosti vode

cvetoči kaktusi na St Heleni

ptiča iz St Helene

Atlantik 2016

Ascension

12. maj 2016, četrtek

Sv. Helena - Ascension (6.dan)

In tako Mala pluje proti Ascensionu pod budnim očesom malega Asusa, ki napaja zastonsko navigacijo in pozicijo dobiva preko modrozobega džipiesa. Okroglo pet dni sva potrebovala za pot, ki je bila ena lepših pasaž do sedaj. Ves čas sva imela ravno pravšnji veter, lepo sončno in toplo vreme ter prav nobene nevihte. Niti v okolici. Prav tako v okolici skoraj ni bilo ladij in spanje ponoči je bilo eno bolj nemotenih. Ej, ko bi le bilo vedno tako! Če bi imela obe jadri, bi bilo pa že kičasto.

Sidrana sva dobro, je pa kar nekaj vala. Računal sem na težko pristajanje z dingijem, vendar je to, kar sva doživela nekaj posebnega. Sv. Helena je pravi balzam v primerjavi s tem tukaj. Še Niue, Norfolk in Pitcairn se lahko skrijejo. Kar malo plujeva okoli landing platforme in gledava kako na obalo, dokler se le ne okorajživa in po štrikih splezava na kopno. Dingija pa na 20 metrski štrik, da ga veter odnese od uničujoče obale. Ko se Vesna kasneje potoži port kapitanki, ji gospa mirno zagotovi, da je to daleč najboljši dostop na obalo. Naj se kar nič ne pritožuje. Res, vse je relativno...

Izpolnimo papirje in potem imava lekcijo o otoku. Tri dečve se spravijo in nama razložijo prav vse. Lep uvod v otoško dogajanje. No, lep drugi odstavek, prvi ni bil najlepši, prvi govori o plezanju na obalo. In potem naju ena odpelje do imigracionistke. Da se ne utrudiva v hoji, pove. Spet lepo, čeprav ne bi bilo tako hudo, če bi odpešala tistih sto ali dvesto metrov. Hja, razdalja in čas sta relativna. Na majhnem otoku je vse dlje in vse se dogaja počasneje.

In potem na pивce... Luštkan barček, za katerega ve kelnerca povedat, da je najboljši na otoku. Kot glavna prednost pred ostalimi podobnimi lokali v bližnji in daljni okolici (daljna okolica tukaj pomeni eno miljo oddaljen barček v ameriški vojaški bazi) je to, da se za šankom sme kaditi. Odlično. Jutri pridem s svojo pipico. Pa da vidim, če imajo dovolj piva, da jaz eno vmes pricim.

In potem se začnejo težave. Za začetek ni odprte nobene oštarije s hrano. Ok, glede na to, da je to angleška dežela, to niti ni tako katastrofalno. Potem pa še komunikacije. Kar nekaj stvari imam za uploadat in da ne kurim našega telefona (na katerem kredit iz Sv Helene tukaj čisto lepo dela - po nazivnih cenah, nič roaminga), se odpravim v hotel. Kupim en dan

interneta za 10 funtov. Drago, a druge izbire nimam. Še dražje se izkaže, ker se z računalnikom sploh ne morem povezati v beli svet. No, moj super truper pametnjakovič se pa lahko. Samo, jaz imam podatke na računalniku, ne na telefonu. Ni druge, kot da se odpraviva na barko. Najprej premagava zapreko, ki se ji reče landing platform in se po vrveh spustiva v dingija, ki na štigi pleše nekaj metrov levo in prav toliko desno ter za povrh še slab meter gori-doli. Potem Vesna pripravi večerjo, jaz se priklopim na LTE in kot bi mignil so vsi silni podatki na strežniku v Deželici. Otok ima med osemsto in tisoč prebivalci. In LTE omrežje. Le kdo je prešprical prvo lekcijo iz ekonomije? Najbrž jaz. Verjetno prva lekcija govori o tem, da je celotno razglabljanje nepotrebno, če v enačbi za ROI nastopa spremenljivka, ki se imenuje - vojska.

Ascension pred nami....na barko je kar nekaj rib priletelo

tudi ta otok je vulkanski

predvsem je veliko anten

kontrasti barv so super !!!

13. maj 2016, petek

Ascension

Ob sedmih zjutraj je budnica. Oglasi se VHF, prihaja Galatea. Sidrajo se v bližini in se namenijo na clearance. Vendar. Ne morejo zagnati outboarda. Še preden jih zapeljem, preverim sidro. Sidro je v redu, ni pa v redu sprednja pripona. A-ja-ja-jaaaaah! Samo nekaj milimetrov vijaka še drži vse skupaj pripeto na palubo. Na hitro fiksiram, pred odhodom bo potrebno pa popustiti vse pripone in prednjo pripono popraviti. Jasno, izgubil sem nekaj podložk in matico ter plastično vmesno ploščico. Le kje naj sedaj to dobim?

Kakorkoli, Galateo odpeljem na obalo in se skupaj sprehodimo med uradniki. Spotoma stopim do Carla, ki mi ga je svetovala port kapitanka. Pobaram ga, če mi lahko zavari nosilec za štedilnik, ki se je preglodal med petletnim zibanjem. Lahko. In ko tako klepetava, vidim, da ima v mehanični delavnici tudi mašino za šivanje jader. Kaj pa jadra? Tudi lahko. In ko se še malo ozrem naokoli, zagledam stružnico in poleg kos vinila. Podložko iz vinila? Seveda. Neverjetno, kako na majhnem in odročnem otoku brez kakršne koli infrastrukture namenjene za popravilo bark vedno najlažje najdem koga, ki mi naredi, kar potrebujem. Nikoli ne bom pozabil Pitcairna ali pa kiribaškega Božičnega otoka.

Stopimo do hotela, rezerviramo avto za nedeljo, potem pa na pивce in v nakup top up kartic za našega mobilca. Vendar. Ko popoldan poskusim topupat, ne gre. Res je isti operater, ista država in isti postopek, vendar je klicna številka moje SIM kartice drugačna kot je tukajšnja otoška in to ni združljivo. Joj! Petek popoldan je, v ponedeljek je praznik. Kje naj sedaj kupim novo SIM kartico? Jezen sem nase, da bolj ne bi mogel biti. Na to kombinacijo sploh nisem pomislil. Težave z do

sedaj idealno delujočim internetom predvidevam.

Večer mine ob braaiadi in klepetu. Vmes snamemo glavno jadro, ko se veter toliko umiri, da je to možno. Vse skupaj je narejeno že v popolni temi. Ana Maria in Ernest mi pri tem zelo pomagata. Sam bi vse skupaj težko izvedel.

hotel v Georgtownu kjer imajo vse: od sobe,wifi,rentacar,souvenir trgovine itd...

tudi maline rastejo na tem otoku

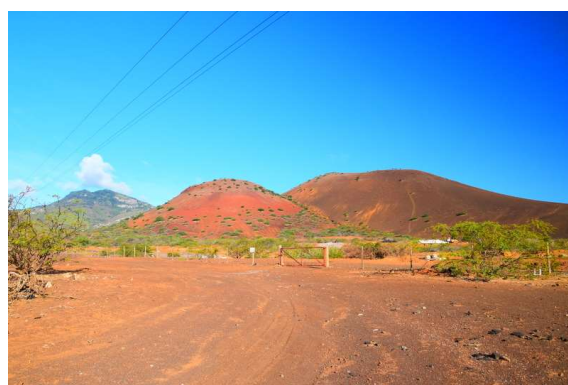
cerkev blizu zelene gore

prometni znak z opozorilom, da se radi raki sprehajajo tu naokoli

na sredi križišča čoln v katerem so pokali

morskih rakov je tudi veliko

eno izmed stoterih gnezd v english bayu

14. maj 2016, sobota

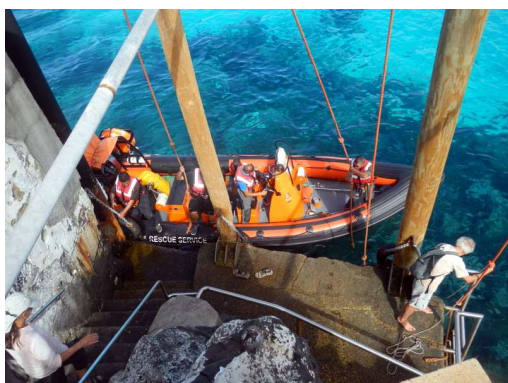
Ascension

Malo dlje poležimo in potem Galatei pomagam pri oživljanju njihovega outboarda. Ej, sem ponosen, da lahko celo jaz, popoln kreten na tem področju, nekemu sredi oceana pomagam pri popravilu motorja. Saj se vsi še dobro spomnimo one reklame. "Nekatere stvari so neprecenljive, za vse ostalo je tu Mastercard". In tako je najprej Galatea včeraj podarila Mali nekaj priceless in danes ji je Mala nekaj podobnega hvaležno vrnila.

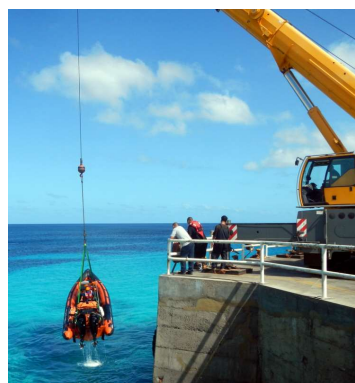
Z Ano Mario peljeva na obalo moje jadro, Vesna in Ernest se pridružita kasneje. Potem se razdelimo v interesne skupine. Jaz najprej s Carlom razdelam šporhet in sprednjo pripono ter složno ugotoviva, da jadra z njegovo mašino ne bo moč zašiti. Torej se odpravim do Svetniškega barčka, zmenim za (brezplačno) rentanje dvorane, po tleh razproستم jadro in se lotim šivanja. Ob petih popoldan odneham pri na tričetrt zašitem jadrju. Ura kliče na večerjo. Vesna medtem pridno dela na netu v hotelu.

Vala je danes precej manj, kot zadnje dva dneva in landing na natančno 200 let staro stopnišče je relativno enostaven. Relativno! Ko odhajava je dingi spet zapleten v plavajoče štrike, pa mi ga nekako le uspe razrešiti brez tuje pomoči. Tale landing platforma res ni za vsakogar.

Drugi večer zapored imamo braai. Tokrat smo povabili tudi Pintado, pa jih ni bilo na spregled. Toliko časa so že na otoku, da imajo prijatelje povsod in vsi jih vabijo na večerje. Jutri odhajajo, povsem razumljivo, da so izbrali domačinsko ponudbo. Z nami se bodo lahko družili v Braziliji.

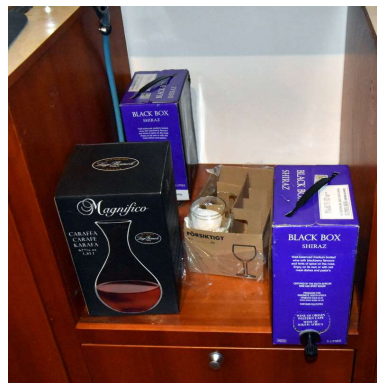
danes je bilo izredno mirno in temu primerno je bilo lažje iti na obalo-dva dni prej je pljuskalo in odnašalo naš dinghi v vse možne smeri; na obalo se vozimo s svojim dinghijem kar le ta ni na fotografiji :)

na tak način pa dajejo ven svoje čolne-po plaži ne smejo zaradi želv

vse polno je črnih rib, ki imajo rajši ostanke mesa kot zelenjavo

eni imajo sodček, mi pa kartonček vina ...ampak samo začasno na tem mestu, dokler ne bo štedilnik popravljen

15. maj 2016, nedelja

Ascension

Za danes imamo rezerviran avto. No, Vesna ima na žalost rezervirano službeno delo. Galatea in jaz se tako odpravimo skozi ameriško vojaško bazo in mimo angleške vojaške baze na Green Mountain. Narodni park, jasno. Pokrajina, ki je v nižini popolnoma vulkanska in skoraj brez vegetacije, se spremeni v pravi tropski gozd. Peljemo se med bananami, malinami in jagodami. Od kod taka kombinacija mi ni jasno, vsekakor je pa zanimiva. Precej visoko parkiramo in se odpravimo naprej peš. Čeprav ne tako lepo urejena pot, kot na Sv. Heleni, je vseeno izredno zanimiva in niti približno nam ni žal, da smo se odpravili v hribe. Zadnji del poti vodi skozi pravi bambusni gozd (na otoku, kjer je v nižini samo lava!) in tik pod vrhom nas pričaka presenečenje. Mlakuža, zelena od alg, kot se za trope spodobi, z dvema krokodiloma na sredi. In omarico s štampiljko za gornike. In tako sem spet osvojil najvišji vrh neke države, ponovno z zimskim vzponom, tokrat na višino 2818 (čevljev) nad morjem.

Vrnemo se po Vesno in skupaj gremo na piknik nazaj na hrib. Klima tukaj je čudovita in kosilo v senci na lično urejenem prostoru je odlično teknilo. Če bi nam le še kdo znal prodati hladno pivo, namesto da pijemo mlačno vodo, bi bilo pa že kičasto. Ampak, angleška vojska (na nedeljskem izletu) nam razloži, da v njihovi bazi v Travellers Hillu lahko dobimo kavo. In gremo. Kava je evro in pol dražja od piva. Ostali so bili razsipni, jaz sem šparal. Pa še ena zanimivost: v trgovini v nedeljo popoldan lahko kupiš pravo francosko bageto in originalno francosko vino. V angleški vojaški bazi! Očitno Napoleonova mučeniška smrt le ni bila zaman.

Še malo vožnje po otoku, najprej skozi Two Boats na NE Bay, kjer je blow hole, ena boljših do sedaj videlih. In potem mimo One Boat golfišča do English Baya. Slednji je čisto luštan zalivček, s plažo na lepi beli mivki, obdani s popolnoma črnimi skalami. Bilo bi zelo lepo, če ne bi okolja kazila BBC relejna postaja s toliko antenami, kot jih še nisem videl nikjer. Nekajkrat se ustavimo in fotkamo kolikor se sploh da brez stebrovja in žičovja v kadru. Ampak vse to skupaj ni nič v primerjavi s prej omenjenim golfiščem. Na otoku, kjer trava v nižini ne uspeva in je voda več ali manj narejena iz morja je postavljeno golf igrišče na - pesku. Namesto po travi se igralci sprehajajo po (v nulo zravnani) lavi in ciljajo luknje v pesku. Neverjetno, prav nič angleško!

Avto smo prevzeli zjutraj tako, da nas je čakal na parkirišču s ključi v volanu in smo ga na istem parkirišču zvečer pustili, prav tako s ključi v volanu. Očitno tukaj ni kaj dosti kriminala, čeprav ima policijska postaja (kot se za vsako tako ustanovo spodobi) tudi sobo, kjer nad vhodom z velikimi črkami piše H.M. Prison.

pogled z vrha kjer je tudi pristanišče

bujno poraščen konec otoka

barve bivših kraterjev so nore

drevesa z mahom kot v tropskem gozdu

v mlakuži sta bila celo dva krokodila

osvojen vrh hriba med bambusom

piknik prostor pod bananami

naselje hiš v angleški vojaški bazi

blow hole... na severnem delu otoka

golf igrišče na vulkanskem pesku brez zelenice

lepa peščena plaža v english bayu s črnimi vulkanskimi kamni

prometni znak na tem otoku verjetno pristan pomotoma?

16. maj 2016, ponedeljek

Ascension

Vesna ima danes spet delovni dan. Logično, ponedeljek je. Je pa tukaj državni praznik in posledično ni možno kupiti SIM kartice. Ah, ja. Pač poje internet v hotelu, ni druge. Malo dopisovanja z marinami v Braziliji v lastnem imenu in imenu Galatee. Jaz dokončam s šivanjem jadra, Ernest mi pomaga pri dvigu. Carl mi preko veze (brez računa) zrihta 316 robo, zavari kot je treba in pripravi podložke. Šporhet je spet kot nov! Ni pa kot nova prednja pripona. Narobe sem naročil izdelavo vinilnih podložk. A-ja-ja-jaaah! Ni druge, jutri je še en dan.

Južnoafričana sta danes izplula, še prej sta nam pustila dva šopa banan. Darilo otočanov. Jasno, saj jih sama ne moreta pojesti. Vidimo se v Braziliji. Če se...

Dan je lep, sončen, skoraj brez vetra in predvsem brez vala. Landing je enostaven. Vsak dan je bolje in tudi napoved nam obeta enostavno izkrcavanje v naslednjih dneh. No, napoved včasih drži, včasih pa tudi ne...

Večer je že kar predvidljiv. Baaiada, tokrat z južnoafriškimi tibouni. Spet smo prišli na okus. Čisto druga pesem, kot lokalno meso. Le zakaj eni narodi znajo delati z mesom, drugi pa ne?

restavracijski del v edinem hotelu tega otoka

na stenah oklepi pokojnih želv

na Ascensionu imajo svojo zastavo, saj so sami svoji

ribiška :)

hotelska veža v kateri je malce hladneje in se lahko tudi dela; en dan interneta v hotelu je 10 angleških funtov

Ascension ima ogromno želv, zato se tudi pojavljajo na vseh otoških zadevah

The Saint club kjer dobiš malo pivo po 1,6 angl.funta

endemični rakci :)

17. maj 2016, torek

Ascension

Zbudi me pretresljiv pisk. RMS St. Helena (ki jo vsi kličejo kar aremes - se že ve katera RMS!) je spustila sidro v zalivu in pretovor ljudi in robe se lahko začne. Neprimerno letališče na Helenci ji je podaljšalo življenje do drugega julija, ko bo res (po trenutnih načrtih, hmmm...) opravila svojo zadnjo plovbo. Letališče na Sv. Heleni bodo prekategoriizirali in na njem bodo lahko pristajala manjša letala. In vsi bodo zadovoljni. Baje.

Grejo na obalo. Danes je zaradi ladje malo spremenjen režim. Dingi moramo privezati na štrik med bojami in do kopnega imamo organiziran prevoz s čolnom. Carl danes definitivno ne bo imel časa zame, to je hitro jasno. Upravlja dvigalo, ki prevaža robo z ladje. Morda jutri. Manjana. Zato pa lahko kupim SIM kartico za internet. Dela odlično, cena je pa tudi prvovrstna. Verjetno nikoli več nikjer drugje ne bo tako drago!

Z Galateo se opoldne spravimo na barki, Vesna ostane v hotelu na elektriki in dela. Lotim se čiščenja bilga. Vse postorim kot se šika in nato prižgem generator in delam vodo. Vendar. Nekaj časa se litri lepo kopičijo v rezervoarju, potem se

postopek obrne. Res, da delamo vodo po metodi reverzibilne ozmoze, vendar to ne pomeni, da mora biti vode vedno manj. Panika! Takoj nos pod podnice in - jasno, zgodilo se je točno tisto česar sem se bal. Cev se je snela (verjetno zaradi povečanega pritiska, ko se je voda segrela) in v lepo očiščenem bilgu imam spet 200 litrov pitne vode. No, sedaj ni več pitna. A-ja-ja-jaaaaah! Res dobro, da nisva izplula v petek, kaj bi bilo šele v tem primeru! Ali pa vraže niso več tisto, kar so nekoč bile in se v 21. stoletju ne sme izpluti v soboto? Kdo ve...

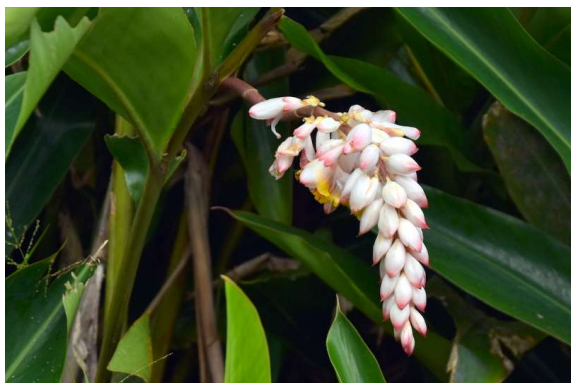
Vem le to, da me v takih situacijah najhitreje pomiri en dober braai. Rečeno - storjeno. Nikakor ne bom svojega razpoloženja prepuščal naključju!

plaža v pristanišču kjer ponoči kraljujejo želve

stara stavba v mestecu Georgetown

otok je poln tovrstnega grmovja

vsak večer gledamo iz kokpita kičaste barve hribov

18. maj 2016, sreda

Ascension

In naključju ne prepuščam niti rezervnih delov. Ob osmih sem pri Carlu in ob osmih še ni nič narejeno. Torej ni naključja. Bo do dvanajstih. Ok, Carl, naj bo do šestih popoldan, ampak res. Bo!

Nazaj na barko in na maile. Naredim, kar je moč narediti od tukaj. Še Vesna mi pomaga z njenimi vezami in maili pojejo še cel dan. Ob devetih gremo skupaj z Galateo na obalo. Namenjeni smo na kondicijski trening v gore. Vendar. Rentiči so razprodani. Zame. Ko čez deset minut pride na isto mesto Vesna in se razjoka, se čudežno najde še en avto. Ford Fiesta, popolnoma enak, kot smo ga kupili pri nas leta 1991 (po 25 letih bi moral spadati v klaso oldtimerjev in ne rentičev, se mi zdi). Ampak, ta rent a wreck čisto lepo vozi. In gremo. Že prej smo nabavili frišno zelenjavo in sadje (ki je prispelo včeraj z RMS), sedaj nabavimo še frišne bagetke v angleški vojaški bazi. In potem na Green Mountain. Spet lep sprehod. Razdelimo se v dve interesni skupini. Vesna gre pogledat krokodile na vrh in poštempljat planinske knjižice (beri: razglednice), ostali (ki smo krokodile že videli) gremo naokoli gore. Lepo in lep je tudi zaključek, kosilo v senci na hladni višini.

Drugi del popoldneva je posvečen vožnji še po tistem delu otoka, kjer nismo bili do sedaj. Najprej do bivše NASA relejne postaje. Ta je sicer le še en kup zapuščenih zgradb, je pa zato okolica zanimiva. Otok preseneča na vsakem koraku. Tako raznolike pokrajine na tako majhnem koncu kopnega ne pomnim. Nekaj kilometrov je kot namibijska puščava in

naslednjih nekaj kot Pokljuka. Res zanimivo.

Še skok na vojaško letališče. Najprej ga falimo in se zapeljemo v Command Hill Headquarters. Vesna veselo fotka, nihče se ne pritožuje. Tudi na letališču je tako. Več objektov in (mislim) več osebja kot na Letalischtschu Jozheta Putschnika. In eno resno transportno letalo sive barve. Tako velikih na prej omejenem letališču mislim, da še nisem videl.

In ker se nisem dal presenetiti dopoldan, se ne dam niti popoldan. Tokrat je po planu, vse je narejeno. Carl je sicer zaseden z raztovarjanjem ameriške vojaške transportne ladje, ki se je sidrala pol milje za Malo danes opoldan in v sivih kontejnerjih pripeljala robo za ameriško letalsko bazo, je pa vseeno našel nekaj časa tudi zame. Jutri sem torej rigging mojster.

približno taka je bila tudi moja Fiesta, davno nazaj... ampak tudi ta, čeprav v letih, nas je vozila gor in dol po otoku

Tone je šel z Galateo po drugi trasi kjer so tudi večkrat šli skozi tunele

medtem, ko smo se vzpenjali je prišla ameriška vojaška ladja

lepi kontrasti barv

včasih je bil prehod zelo ozek

še malce drugačne kamnine

pogled na letališče

približno toliko letal kot na Brniku :)

19. maj 2016, četrtek

Ascension

Popravilo prednje pripone lepo uspe. To sicer pomeni kar nekaj šraufarije prav vseh pripon, celotno snast je potrebno narediti precej ohlapno, da lahko s podigačem spinakerja toliko zakrivim jambor, da se da vijak spraviti skozi nekaj lukenj. Pa je šlo vse skupaj čisto lepo. Galatea mi je pomagala pri vijaku in jaz sem visel na zvitem jadru kot opica. Tokrat so mi kilogrami prišli zelo prav. Že vem, zakaj je potrebno redno braaianje.

Potem se lotimo vode. Nekaj je naredimo zase in nekaj za sosede, ki na barki nimajo vodnjaka (kot se posrečeno izraža Srečo). In spotoma napolnimo akumulatorje. Še nekaj rednih vzdrževalnih del manjšega obsega in popoldan je tu. S popoldnevom pride na vrsto službovanje in to traja do poznega večera. Pregrešno drag internet dela odlično.

Američani so še kar tu in cel dan se kontejnerji s splavi fijkajo od ladje do pomola in od tam s šleperji do njihove baze. In tako bo verjetno še jutri. Jutri zjutraj smo z Galateo zmenjeni, da čoporativno naredimo clear out in izplujemo proti Braziliji. Ali pa tudi ne, kdo ve?

Vesna pripravi nekaj hrane za na pot. Danes je na Mali hit dneva guava, sadje, ki sva ga prvič videla na tem otoku. Ana Maria ga je pokazala in ker uspeva v konkretnih količinah kar ob poti, sta ga nabiralki na včerajšnjem izletu nekaj tudi nabrali. Sploh ni slabo tole sadje, sploh ni slabo...

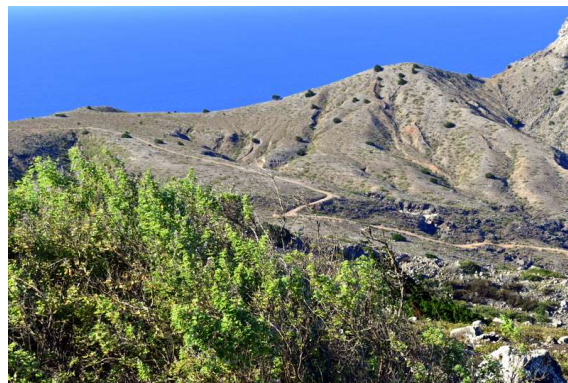
sadež guava

vse poti so na otoku asfaltirane , čemu?

malo se vidi tudi pot po kateri smo hodili prejšnje dni

ups, ta cesta pa ni asfaltirana, ampak tudi deluje bolj kot kolovoz in ni nam bilo jasno čemu sploh služi?

20. maj 2016, petek

Ascension

Od ranega jutra pojejo maili in telefoni. Slovenska država bi me rada prepričala, da sem kot fizična oseba zavezanec za DDV. Saj sem takoj za to, da ne bo pomote! Bojim se le, da to tako ne bo šlo. Od vseh upravičenih prejetih računov si bom potem lahko odbil DDV in mi ga bo dacarija vrnila. In za fizično osebo so opravičeni računi za sirčke in salamce, pa za vinček in kar je podobnih dobrot. Ja, pa nov avto brez davka bi se tudi prilegel in bencin bi bil kar naenkrat tako poceni, kot v Južni Afriki. Da ne omenjam še ostalega, brez česar pač ne morem živeti. In če državi uspe podobno prepričati še vse ostale državljane (ker, če velja za enega, potem v pravni državi velja za vse), bomo vsi živeli v idili, kjer ne bomo plačevali DDV. In če ne plačujemo DDV, potem nimajo DDV dacarji kaj početi in se bodo lahko kar ukinili. Država brez prihodkov pa tudi ni država in bo tudi takoj odmrta. Kako se že imenuje taka skupnost? Utopija?

Nazaj v realnost. Če želiva v Brazilijo pripluti še pred junijem, je potrebno počasi dvigniti sidro. Rada bi bila tam vsaj zadnji dan maja, če bo kakšna panika z internetom, da ga bova lahko deležna. Malo sem računal, internet na Sv. Heleni in na Ascensionu naju je stal okroglih 250 evrčkov za slabe tri tedne bivanja na otokih. Tako drago ni bilo še nikjer, niti v Francoski Polineziji ne. Če k temu dodam še nekaj stotakov za Inmarsat med plovbo, je finančna slika še toliko slabša.

Narediva torej clear out in potem Vesna na izlet z ribiči, jaz pa natopapat telefon (hic!) in nazaj na barko, da jo pripravim za plovbo. Popoldan smo skupaj z Galateo na obali, zapravljamo zadnje svetohelenske kovance za pивce in potem z dolarčki (ker funtekov ni več) kupiva še zadnje malenkosti za naslednjih deset dni.

Zvečer je pri nas na vrsti skupna večerja z Galateo. Za spremembo nimamo braai. Ribja večerja je. Wahoo in yellowfinka v posmeh domačinom - na Mali je uporaba čipsa, kečapa in majoneze ob ribi strogo prepovedana! In jutri zjutraj nameravava zares izpluti...

Proti Braziliji

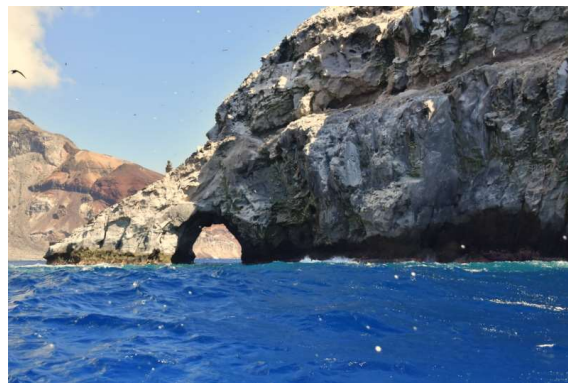
ogled otočka oz. ogromne skale kjer kraljujejo razni ptiči

tudi masked booby so tukaj, le v drugih barvah

otoček, smrdi kar fajn od ptičjih kakcev

smo cel otok /skalo, obkrožili...

21. maj 2016, sobota

Ascension - Jacare (1. dan)

Lep dan je in veter primerno vleče. Clearance Bay pa, kot vse te dni, lepo miren. Službenih mailov v soboto ni in Vesna izkoristi preostali kredit za upload fotografij na dnevnik. Še pospravljanje kabin, pakiranje dingija in lahko gremo. Pred odhodom dam SIM kartico Galatei, da porabijo še teh nekaj megabajtov, ki so nama ostali in ob enajstih dopoldan zares dvigneva sidro in izplujeva.

Začnem dvigovati glavno jadro, pa je škota narobe zavezana. A-ja-ja-ja-jaaaah! Saj sem rekel, da bi morala izpluti v petek in ne v soboto, ki je po novem nesrečni dan! Ko sem naštimal jadro po flikanju, sem bil površen. No, saj ni panike, minutka in vse je tako, kot mora biti - v zalivu je morje mirno in skakanje po palubi ni problematično.

Veter preko dneva je odličan, se pa proti večeru obrne in je precej krmni. Genova se zapira in ker tudi jakost vetra pada, je napredovanje spet počasno in jadra glasna. Ampak, saj se nama nikamor ne mudi, polna luna na jasnem nebu nama svetli celo noč.

Atlantik 2016

Atlantik

22. maj 2016, nedelja

Ascension - Jacare (2. dan)

Vetra je manj in manj, navideznega je med 5 in 8 vozli, smer je skoraj popolna krma. Poskušam samo z glavnim jadrom in poskušam pluti iz smeri. V obeh primerih je VMG slab. Genova plapola, kot zastava v lahнем vetriču, glavno jadro vsake toliko glasno počí, ko val zarola barko. Ni kaj, pri taki smeri vetra ga potrebujem preko 20 vozlov, da jadra lepo stojijo. Če je še včeraj kazalo, da prispeva dan prej kot je bilo predvideno, današnje stanje in napoved za naslednje dni obetata prej dan zamude, kot obratno.

Rib po ukazu glavnega kuharja ne loviva, jih pa vseeno vsak dan nekaj ujameva. Letečih rib. In ko smo že pri ribah, mislim da mi bo Ascension ostal v spominu tudi po ribah. Morski vrsti piranh. Cele jate teh črnih rib so mirno plavale okoli barke. Če pa se je v vodi znašlo karkoli, kar bi bilo lahko njihova hrana, so čisto ponorele. V delčku sekunde so se v isto točko iz okolice zakadile vse in potem je bila okoli koščka hrane nekaj deset glava gruča pretepajočih se rib. Voda je tako rekoč zavrela. Jasno, rok trajanja odvrženega kosa mesa je bil sekundo ali dve. Piranhe, čisto prave piranhe. In ko so ga požrle, so spet mirno plavale naokoli, kot da se ni zgodilo nič. Na pomolu so imeli ribiči svojo mizo za čiščenje in enkrat sva gledala z Vesno, kako so razkosavali preko 100 kg rumenoplavutega tuna. Glava je vandrila v morje z višine šestih ali sedmih metrov. Po tem, kako je krepak ribič napol mišice, da jo je vrgel v morje sklepam, da je morala tehtati vsaj 20 kg. Ni minilo petnajst sekund, ko od tega ni ostalo nič. Čisto nič! Nekaj sto ribic je svoje opravilo s 1.500 Ž. Ž je oznaka za novo mersko enoto (mislim predlagati, da jo ISO uvrsti na seznam mednarodnih merskih enot), ki se imenuje "žretje" in ima izpeljano enoto g/s (gram na sekundo). Bajе človeku niso nevarne, če plava v morju. Nikakor pa ne sme biti v vodi v bližini, kjer se hranijo. Če ga zamenjajo s hrano in napadejo, je tudi poštenega desca (takega, ki je zavrzel docentski status) konec v minutki. In ta konec pomeni resničen konec vsega materialnega obstajanja, ne le izpust duše.

23. maj 2016, ponedeljek**Ascension - Jacare (3. dan)**

Vetra, kot je bil prvi dan, ni več. Zadnjih 24 ur ga je bilo za 4 Bf in (skoraj) popolna krma. Poskušam vse živo, pa nič. Genova tak veter ne postavi dovolj močno, da se ne bi zapirala, ko se barka rola v valu. In potem med napihovanjem sunkovito obremenila pripono. Tudi, če zavijem dvajset, trideset stopinj v veter ne pomaga. Pa še VMG je potem obupno slab. Tako mi ne preostane drugega, kot da zvijem prednje jadro in uporabljam samo glavno. Hitrost je v navideznem vetru pod 10 vozli temu primerna, povprečna zadnji dan je bila 5,7 vozla. Morda bi bilo malo bolje, če bi imel tangun, pa ga nimam. Itak je pa to prvič na 50 tisoč miljah, da bi mi prišel prav (za kaj več, kot afnarijo na kratkih razdaljah). Kot kaže bo celotna pasaža v tem slogu. Razen, če si premisliva in zavijeja v Salvador de Bahia. Tja bi šlo bolje.

Ponoči je jata ptic zamenjala Malo za otok, kjer bi njeni člani radi preživel noč. Upam, da ne tudi valili jajc. Vsekakor pa srali. Ne trzajo na moje kriljenje in kričanje, tudi reflektor v glavo jih ne gane. Očitno človeka ne poznajo kot naravnega sovražnika. In se jih spravim učiti kozjih molitvic. Čakljo v roke in v napad. Naiven, kot sem, sem mislil, da jih bom lahko prestregel v letu, pa mi hitro postane jasno, da to ne bo šlo in da nimajo zaman tako dobrih letalnih sposobnosti. Vsem mojim poskusom se izmaknejo tik-tak. Enega uspem sklatiti le med njegovim počitkom na ograjici. Na tleh očitno niso tako urni. In ker ne odnehajo oni, ne odneham niti jaz. Štirk v roke, to je moje novo orožje. In novo orožje je dovolj hitro, ko švigne skozi zrak, da jih lahko klestim. Ko jih drugi faše po krilih in med glasnim čivkanjem komaj zbalansira pred strmoglavljenjem, očitno razumejo, da je vrag odnio šalu in da je na tem otoku predator. Ne vem, ali vedo, da je to človek ali mislijo, da jih napada špaga. Nepomembno ta hip. Zadeva pomaga in preostanek noči je mir pred Hitchkokovimi prijatelji.

24. maj 2016, torek**Ascension - Jacare (4. dan)**

Stanje na morju je nespremenjeno. Veter je sedaj čisto od zadaj, 4 Bf ga je in genova je lepo zvita. Glavno jadro samo pa omogoča hitrost le okoli 5 vozlov. In tako naj bi bilo še vse naslednje dni. Upam le da, se unese Hitchcockova saga o ptičih. Spet jih preganjava celo noč in spet bolj kot ne neuspešno. Vsake toliko kakšnega sklativa v morje (10 mm špaga z vozlom na koncu je dobro orožje v te namene), pa jih je vseeno več in več na palubi. In to samo ponoči. Podnevi ni nikjer videti nobenega. Upam, da se ta sralna nočna mora počasi unese.

Da pa vse skupaj ni tako dolgočasno poskrbi - voda. Medtem, ko sva sinoči uživala ob filmu, je počila nova cev, ki sem jo namestil v Južni Afriki. Pred nekaj dnevi se je snela na enem koncu, potem na drugem in ko sem oboje fiksiral kot se šika, je počila - na sredi. In to, jasno, ko je delal generator, da nisva slišala, da se je vodovodna črpalka vklopila. Sedaj sem že skoraj čisto prepričan, da je pokvarjen varnostni ventil in ko se voda v boilerju zaradi motorja segreje in razširi, pritisk naraste in odpove najšibkejši člen. In tako sem imel danes priliko preveriti tudi kako deluje silikonski selotejp za flikanje vodovodnih cevi. Odlično deluje!

In odlično deluje tudi vodna pumpa na bor mašini. Včeraj je prepumpala 300 litrov in danes še 50. Sinoči smo pumpali posledice počene cevi, danes posledice nedelujočega iztočnega ventila. Vsaj tako sem mislil takrat, ko je voda tekla pod podnice kljub zaprtemu ventilu. Takole to gre. Na iztoku iz tuš kabine imam povratni ventil in ta se je zamašil. Odvijem cev in odvijem ta ventil, ter se lotim čiščenja. Še prej, seveda, zaprem ventil v morje, da se sredi Atlantika ne bi potopili. A glej ga zlomka. Kljub zaprtem ventilu, voda teče v barko. Ok, ni panike, nekaj deset litrov pod mojim budnim očesom ne bo problematičnih. Očistim ventil, ga vrnem nazaj in odprem ventil v morje. Vse dela v redu. No, sedaj imam zanimacijo za Brazilijo. Barko ven iz vode in zamenjat ventil. Vendar ne, cepec neumni! Saj ni res pa je. Ko je vse končano, mi vžge betica. Ker imam na enem iztočnem ventilu tako iztok iz pralnega stroja, tuš kabine in watermakerja in ker sem slednjega imel prižganega, ko sem se lotil čiščenja povratnega ventila iz tuš kabine, je voda pod pritiskom 35 atmosfer pač nekje morala priteči. V morje ni šlo, ventil je bil zaprt. Zato je pritekla tam, kjer sem odvil ta nesrečni povratni ventil. In nadaljevala svojo pot pod podnice. In potem skozi pumpo na bor mašini končno v morje. Kdor nima v glavi, ima pa v bor mašini. Ah, ja...dolgčas nama res ni ...

25. maj 2016, sreda**Ascension - Jacare (5. dan)**

Še en časovni pas zamenjava, sedaj sva že štiri ure za domovino. In še eno uro več zaostanka bova imela, ko pristaneva. Veter se je danes za nekaj ur obrnil tako, da sem lahko razvil obe jadri in hitrost se je v trenutku dvignila za vozle in pol. A proti koncu dneva je spet vse po starem. Kot vetra v logu označim kot "175 stopinj port".

No, če ni vetra, ni vala. Vsaj ne velikega vala. Takega, ki je bil strah in trepet pristajanja na Ascensionu. Ne vem, zakaj ima tam landing tako slab renome. V vsem času, ko smo bili tam, ni bilo niti enega dneva, ko se ne bi dalo na obalo. Razen prvi dan, ko sva malo tuhtla, kako se postopka lotiti, je bilo kasneje to dokaj enostavno. Če sva midva z Vesno in posadka Galateje (Ernst šteje 77 pomladi!) to storili brez težav, res ne bi smelo delati preglavic mladim fantom. Še

posebej, ko se na obalo lahko spleza s pomočjo vrvi, ki visijo nad pomolom. Česa podobnega (razen na sestrskem otoku, Sv. Heleni) nisem videl nikjer drugje. Mislim, da je "terrible landing" le še eno izmed jadralskih pretiravanj - češ, vidi mene, heroja, jaz to zmorem! In dogodek je potrebno malo napihniti, da je bolj zanimiv. Itak poslušalci ali bralci ne morejo stvari preveriti in se lahko zgodam in nezgodam le čudijo. Podobno, kot jadranje v desetmetrskih valovih ali v 12 Bf po Južnem Oceanu in kar je še podobnih zadev. Da je zadeva bolj transparentna, naj dodam, da na istem pomolu na popolnoma enak način na otok pridejo tudi vsi turisti, ki se sem pripeljejo z ladjo - s sidrane ladje jih pretovorijo na dingi ali taksi, peljejo do pomola in pustijo, da poskačejo na obalo - skupaj z vso svojo prtljago (ki za razliko od naše ni zapakirana v plavajoče, za vodo neprepustne zlatarsko drage hi-tech nahrbtnike).

26. maj 2016, četrtek

Ascension - Jacare (6. dan)

Z vetrom je spet križ. Popolna krma, 4 Bf. Navideznega vetra je pod deset vozlov. Če bova v celem dnevu naredila 130 milj, bova lahko zelo vesela. ETA se je premaknil na ponedeljek zvečer. Če hitrost pade še malo, bo panika. Do torka ne moreva biti na vodi, v ponedeljek morava biti na netu. Če ne bo druge, v nedeljo zakurblam motor, itak imam v tankih še več kot štiristo litrov nafte.

Kaj veliko se ne dogaja. Bereva, rešujeva križanke in malo delava na zalogo, dokler trajajo baterije. Rib ne smem loviti, na obzorju ni nikogar. Najbližja ladja, ki so jo zaznali instrumenti, je plula dobrih 20 milj stran. Proti jutru je bila rahla nevihta šest milj severno. Jaz je sicer nisem videl, le radar jo je zaznal, me zato celo zbudil in mi sporočil, da bo morda potrebno malo krajšati jadra. Ni bilo treba, predaleč je bila in ni bila na naši poti. Radar, pojma nimaš! Itak pa genove ne morem bolj skrajšati, kot že je.

Zvečer gledava filme in sedaj že kot po pravilu spuščava tiste z nasiljem. Le sinoči sva pogledala enega takega, predvsem zaradi slave njegovih predhodnikov in ker sva se klatila po Avstraliji, kjer naj bi se vse skupaj dogajalo. Ampak. Bolj butastega filma, kot je bil Mad Max iz lanskega leta že dolgo ne.

Zato pa sploh ni butasta hrana, zelo dobra je. Glede na stanje na morju, ko nisva imela niti dneva z valovi nad tri metre (vetrnega vala je bilo vedno pod dva metra, večinoma precej manj), je kuhinja v polnem teku. Ladijski kuhar pa vsak dan preseneti z novo domislico. Še vedno namreč dnevno na mizo roma južnoafriško meso - s prilogami, ki so bolj mediteranske narave. Ali pa vsaj centralno evropske. Vsekakor pa ne angleške!

27. maj 2016, petek

Ascension - Jacare (7. dan)

4 Bf čista krma. Samo z glavnim jadrom, ki ga bremza drži, da ne preletava levo desno na vsakem valu, napredujemo počasi, a zanesljivo. V ponedeljek prispemo. Vreme je lepo, sončno. Za razliko od Pacifika in Indijskega oceana, kjer sva imela vsake toliko časa nevihto, ki naju je prešla s pišem in malo sprala prah s palube, tega tukaj (skoraj) ni. Nevihto v okolici sem na zadnjih 3.500 miljah videl morda dvakrat, trikrat, zmočila nas ni še nikoli.

V tej monotoniji čas teče počasneje in krajšava si ga z branjem in gledanjem filmov. Vesna je danes končno našla svojo tablico, ki jo uporablja izključno v namene entertainmenta. Celo barko je premetala (baje) že večkrat, pa je ni našla. Ves čas se je spraševala, kam jo je skrila pred lanskim odhodom domov. Sigurno nekam tako, da je nihče ne najde med njeno odsotnostjo. Logično, za tako pomembne podatke, kot so filmi, je res potrebno poskrbeti za maksimalno varnost. No, shranila jo je tja, kamor teke stvari spadajo. Le, da je na tem mestu ni nikoli iskala, ker tako slabo skrite je vendar nikoli ne bi pustila same na barki...

Ponoči sem v morje sklatil še nekaj slepih potnikov, a tenda je vseeno že dodobra posrana. Ah ja, ko prideva v marino jo bo potrebno dobro oprati. Ptica je torej v izobilju in so povsem enostavna tarča, le rib še vedno nisva ujela. Le zakaj ne?

28. maj 2016, sobota

Ascension - Jacare (8. dan)

Zdaj vem! Stvarnik ima dostop do interneta in redno bere moje zapiske. Torej očitno drži tisto: Bog vse bere [na netu, op.a.], bog vse ve, greh se delati ne sme. Kako si drugače (znanstveno) razlagati naslednje. Ob šestih zjutraj, ko se naredi dan, na netu objavim koordinate (sedaj nadnaravnež ve, kje sem) in hkrati še dnevnik za pretekli dan (in ve tudi, kaj si mislim). V tem dnevniku napišem, da od Cape Towna do danes praktično nisva imela dežja. Ob pol sedmih me (v nasprotju z vsemi silnimi vremenskimi napovedmi - torej ne gre za naravni pojav) preseneti veter z boka. In dež. Nevihtica. Nevihtica, ki se je spremenila v nevihto. Nevihta, ki se je spremenila v dež. Dež, ki se spremeni v deževje. Še dobro, da

nama na barki sredi morja vesoljni potop ne more do živega. Nekaj časa uliva, nekaj časa normalno dežuje, vse skupaj pa traja šest neprekinjenih ur. Nevihtica? Kakorkoli, količina vode, ki je to dopoldne padla na palubo Male, je zadostna, da je povprečje zadnjih štirih (super sušnih) mesecev čisto tako, kot mora biti. Živela statistika!

Pa tudi, če pozabim na vreme, se nama danes spet dogaja. Za začetek poskrbi moja prijateljica, voda. Pumpa ne dela. Bejž se solit! Kot da je sredi oceana tako enostavno skočiti v čendlerijo in kupiti novo. Izgleda zapleteno, pa ni. Zahvala gre sejšelskemu trgovcu, ki mi ni hotel prodati pumpe po normalni ceni. In sem jo kupil preko neta. In ker se poštnina plača samo enkrat, sem naročilu dodal še rezervni presostat za par evrov. In kasneje uspešno popravil staro pumpo in jo imel za rezervo. Štiri vijake odviti, dve klik-klak cevi zamenjat in štiri vijake priviti nazaj. Voila! Voda spet teče.

Voda je tako za nekaj časa ad-acta, kar pa ne velja za jadro. A-ja-ja-jaaaaah! Ponoči je počil še drugi šiv, očitno to stalno pumpanje, ko je veter čisto od zadaj ne deluje najbolj zdravilno na jadro. Verjetno so prepereli tudi ostali šivi in bo potrebno prešiti celotno jadro. Ampak, tega Tonček ne bo več počel na roke, sailmakerja bo treba najti. Sonce v tropih očitno naredi svoje. In ravno sedaj, ko sva imela celo dopoldne bočni veter. Saj z genovo je za silo šlo, ko pa imava popoldan spet čisto krmo in vsega 3 Bf, pospravim genovo (glavno sem itak takoj, ko sem detektiral situacijo) in iz rokava potegnem svoj zadnji adut. Dvignem tisto jadro, ki najbolje dela kadar piha veter z imenom diesel.

29. maj 2016, nedelja

Ascension - Jacare (9. dan)

Vreme je od včeraj popoldan spet tako, kot sva ga vajena iz pasatnih pasov. Vsake toliko se naokoli pripelje nevihtica in veter malo spremeni svojo smer. Nekaj časa vleče točno od zadaj, potem deset stopinj z leve zadaj in kmalu deset stopinj z desne zadaj. Glavno jadro bi lepo preletelo, genovo moram pa sam motat. In v fazi, ko veter preide krmo prav neugodno napenja sprednjo pripono v sunkih, ko se zatrese cela barka. Pa vetra ni veliko, 3-4 Bf ga je, ti sunki so posledica rolanja jambora, ko je zgornja točka hitrejša od šibkega vetra in se jadro posledično zapre. Ampak. Tako je samo z genovo. Moje diesel jadro dela v redu in v izogib še kakšne škode sem se raje odločil kar zanj.

Ladij je bilo ponoči in dopoldan veliko. Plujeva skozi plovne poti med Ameriko, Afriko in Evropo. Tako ni nič posebnega, če je na AIS hkrati vidnih več ladij. Nekaj jih je bilo tudi daljših od tisoč čevljev.

Ob večernem popisu pozicije malo računam. Upočasniti bo potrebno, da ne vplujeva v reko ponoči. Z motorjem bo uravnavanje prave hitrosti še lažje, kot z jadri. Vsaj nekaj. Se pa bojim, da bo spanja ponoči bolj malo. Nekaj deset milj od obale lahko naletiva na ribiče. Veliko ribičev.

Atlantik 2016

Brazilijska

30. maj 2016, ponedeljek

Jacare

Hitrost naštimam tako, da smo ob prvem svitu pred bojami, ki označujejo plovno pot v reko Paraiba. Potem mine še dobra ura in sva privezana v marini na Waiting pontoonu. Še uro prestaviva na Brazilski čas in ura je kmalu sedem jutraj, ko odprejo recepcijo. Vse se zmenimo, vse mi razložijo. Zgleda, da bo to kar v redu marina. Socialna marina. Polovico bark že poznam. Večina, ki smo se srečevali že prej, je sedaj tukaj. Letošnji hit, očitno, tale Jacare. Gužvasti hit. Mislim, da sva dobila eno zadnjih mest. Je bilo že pametno, da smo se malo dopisovali in pogovarjali okoli rezervacije. Samo včeraj je priplulo pet bark, danes še tri. Za marino z dvema pontonoma, kjer je skupaj manj kot 40 privezov (od tega le nekaj takih, ki so primerni za naš grez), je to ogromen naval.

Do sem vse lepo in prav. Potem se pa začne! Dež. Ne dež, ulivanje z neba, vesoljni potop je nastopil. In ker je tole tidal river marina, se lahko iz waiting pontoona premaknemo le ob slacku. Ne glede na dež. Henry Lloyd definitivno ne zasluži imena all-weather wear. Popolnoma sem premočen. In še nekaj je v tej marini drugače, kot do sedaj. Ni finger pontoonov, ampak lazy line, ki ga indijanec skoraj stauha in nanj priveže Malo. Ker ni običajnega bočnega vstopa in izstopa, je potrebno postaviti pasarelo spet na njeno mesto. Od Mediterana dalje je nisem potreboval, le kje je? Dilo najdem hitro, obešalnika ne. Spakiral sem ga v spoiler, misleč da ga ne bom več potreboval do povratka. In do spoilerja je dolga in naporna pot. Velik in globok locker je potrebno popolnoma izprazniti, da sploh pridem do vrat za bunker v spoilerju. Ah, ja...

Srečam Billa, sailmakerja, s katerim smo bili skupaj v Maleziji in Južni Afriki. In ga takoj zakačim. In se tudi takoj zmeniva. Vsaj ena zadeva se mi je lepo izšla. Vesna gre po internet. In ga prinese. Tale marinski dela obupno počasi, Vivin LTE

dobro. Le to ne vem, zakaj imajo največji paket za 600 MB - kaj bo treba dnevno topupat?

Popoldne pride Galatea, zvečer je skupna braaiada. Vsak svoje meso, vsi en roštilj. In pijačka in čvek...

bolj sva se približevala marini, bolj močna je bila mavrica

palme, mangrove, spet tisto tropsko rastlinje ...kako drugače po St.Heleni, Ascensionu, da ne govorim o Afriki

življenje ob reki

ob šestih zjutraj je bilo veliko ribičev na reki

prihod v marino...v hudi tisti pravi tropski nevihti

smo že kar malo pozabili kako zgledajo tropske nevihte-samo na žalost ni bila samo nevihta, ker je ulivalo cel dan

31. maj 2016, torek

Jacare

Medtem, ko pijem odličen južnoafriški širaz, premišlujem. Gledam. Vidim kar nekaj mladih družin z otroci. Direndaj je vse naokoli. Jezik ni ovira. Otroci se zbirajo na bazenu, starši v barčku. Vsi so veseli, vsi so razposajeni. Francozi prepevajo irske novokomponovane Oberkreinerje, Irci se raznežijo ob Edith Piaf. Mladi so, tam nekje med trideset in štirideset pomladi štejejo. In ne obremenjujejo se s svetom in ne obremenjujejo se s politiko in ne obremenjujejo se z denarjem. V Braziliji bodo natančno 90 dni, kolikor jim dopušča zakon. Potem gredo dalje. Eni na sever, drugi na jug. V Urugvaju so

lahko nadaljnjih 90 dni, v Francoski Gvajani kakor kdo. Za Urugvajem pride Argentina in za Francosko Gvajano Suriname. In naslednjih 90 dni. In potem je že pomlad na jugu in okoli Ognjene zemlje ni daleč v Čile. Ali pa, na Karibih je zima in ni več hurikanov. Živijo življenje tu in sedaj. Kaj bo, jih ne zanima. Se bodo že znašli, tako kot so se do sedaj. Čudoviti ljudje!

Back to reality. Nicolas je imel mačka, do štirih zjutraj so ga žingali. Ko je zmanjkalo ruma za caipirinho, so nadaljevali z vodko. Ampak, ob desetih vseeno gremo legalizirati svoje bivanje v tej državi. Nicolas ni kaj zgovoren, očitno ga še vedno malo boli glava, zato smo pa mi toliko bolj. Četica, midva in posadka Saxon 1. Samo jih je na Sv. Heleni preimenoval v Sex and Wine, pač kot se to fonetično sliši po VHF. Niso mu ostali dolžni. Vsem po vrsti so razlagali, kaj v angleščini pomeni Wet Lady. No, pa da ne bom komentiral samo druga imena bark, Mala v portugalščini pomeni potovalka. Knjižno. Pogovorno pa "pain in the ass". Hmmm... kakorkoli, uradnike obdelamo brez pripomb, imena jih ne zanimajo. Dve uri za dvakrat dva štemplja in en fascikel papirjev je kar v redu rezultat.

Čez dan srečujemo same znane obraze. O, vi ste tudi tukaj? Yolo (ko smo že pri imenih, Yolo pomeni You Only Live Ones, s katerim smo bili sosedi prvič na Rodriguesu (in potem še večkrat) je tukaj že en mesec. Res socialna marina, zbirališče popotnikov, postaja na romarski poti.

Popoldan pa na vlak in v mesto v šoping. Tokrat skupaj z Galateo. Pa mene navdušenje prej mine, kot prispemo do železniške postaje. In še vlakov popoldan ni več. Ah ja, vrnem se, gospe nadaljujeta peš. Šopinga res ni zamuditi. Meni pa ni zamuditi skočiti na pivo na živce...

Za večerjo pa dorada, ki sta jo ujela Nemca med plovbo. Ej, ko bi še jaz smel loviti...

pogled na mesto Joao Pessoa s plaže